

Arrest

nr. 250 912 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT, loco advocaat P. DELGRANGE, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekers dienen op 21 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ze worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker P.P.C.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 29 augustus 1995 geboren in San Salvador, El Salvador. Voor uw vertrek verbleef u samen met uw partner, G.B.M.G.(...) (X; CGVS: X) en jullie dochter, A.C.P.M.(...) (DVZ X), gedurende twee weken bij uw schoonmoeder in Santa Tecla, La Libertad. Daarvoor woonden jullie sinds mei 2018 samen bij uw grootvader in Barrio Concepcion, San Salvador. Voordien woonde u gedurende acht jaar op hetzelfde adres als uw moeder, Lorena Guadeloupe Perez Palma (DVZ: X; CGVS: X), en uw zus, A.M.G.P.(...) (DVZ: X), in Jardines de San Marcos, San Salvador. Uw partner woonde sinds half 2017 bij u op dit adres. Omwille van complicaties bij haar zwangerschap woonde zij van september 2017 tot 15 april 2018 terug bij haar moeder in Santa Tecla. Daarna verhuisde zij opnieuw naar jullie woning in Jardines de San Marcos. In mei 2018 verlieten uw moeder en uw zus omwille van problemen met de bende 18 uw woning en in juni 2018 kwamen zij naar België. Zelf ging u met uw gezin bij uw grootvader wonen.

In april 2018 kreeg uw familie voor het eerst problemen met de bende 18. Enkele bendeleden vielen uw kleine zus, A.M.(...), lastig waarna u besloot met hen te gaan praten. Nadat u met hen praatte lieten ze uw zus met rust. Op 27 april werd uw moeder bedreigd door leden van de bende 18. Omdat uw moeder een eigen zaak had met typisch Salvadoraans eten eisten ze dat uw moeder wekelijks 300 dollar renta zou betalen. Ze bedreigden haar met een pistool en vanaf één week daarna zou ze het bedrag moeten betalen. Uw moeder betaalde één week later éénmalig deze renta en vertrok daarna met uw kleine zus naar de grootmoeder van uw zus in ciudad Credisa. Van daaruit verlieten zij in juni 2018 het land. Zelf verhuisde u met uw vrouw en dochter naar uw grootvader. Hierna hebben jullie nooit meer iets vernomen van de bendeleden die uw familie afperste.

U en uw partner hadden nooit persoonlijk problemen met de bendes tot op 9 juli 2019. Die dag was u, samen met uw partner en jullie dochter, op weg naar de winkel toen u benaderd werd door twee leden van de bende 18. Ze spraken u aan en vroegen informatie over uw moeder. Verder eisten ze ook dat u 300 dollar zou betalen omdat uw moeder nog een openstaande rekening had. U zei dat u het geld niet had. De bendeleden gaven u een duw, ze stapten in een grijze auto en ze reden weg. Tussen 9 en 22 juli 2019 durfden jullie niet buitenkomen. Op 11 juli 2019 verliet u wel nog met de auto het huis om vliegtickets te gaan kopen voor jullie vlucht naar België.

Elf dagen later, op 22 juli 2019, stond u samen met uw partner en dochter te wachten aan de bushalte om naar uw schoonmoeder te gaan. Op dat moment kwamen dezelfde mannen als eerder in de grijze auto aangereden. Ze stapten uit en richtten een vuurwapen op u. De bendeleden vroegen u om de 300 dollar en zeiden dat als jullie niet zou betalen, jullie de gevolgen zouden dragen. Ondertussen keken ze naar jullie dochter waaruit jullie opmaakten dat ze haar iets zouden aandoen als jullie niet betaalden. Daarna stapten de bendeleden terug in de grijze auto en vertrokken ze. Jullie gingen terug naar uw grootvader en beslisten te vluchten naar uw schoonmoeder in Santa Tecla. Daar verbleven jullie nog twee weken tot jullie op 7 augustus 2019 het land verlieten.

Op 8 augustus 2019 kwamen jullie in Spanje aan waar jullie dezelfde dag het vliegtuig namen naar België. Daar dienden jullie op 21 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door de bende 18.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw boarding passes, de reservatie van uw vliegtickets bij All American Travels, het internationaal paspoort van uw partner, de nationale identiteitskaart van uw partner, de geboorteakte van uw dochter.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst heeft gemaakt en dat de situatie in El Salvador geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Als motief voor uw verzoek van internationale bescherming haalt u aan dat u en uw partner bedreigd werden door bendeleden van de bende 18 die op zoek waren naar uw moeder. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. De verklaringen die u hieromtrent aflegt zijn immers inconsistent en tegenstrijdig. Daarnaast zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uzelf en uw partner die de geloofwaardigheid van de door u geschetste situatie ondermijnen.

U linkt de problemen die u en uw partner ondervonden in juli 2019 aan de problemen die uw moeder ondervond in april 2018.

Er blijkt echter dat jullie verklaringen in verband met de problemen die ertoe zouden geleid hebben dat uw moeder en zus in juni 2018 het land verlieten, ernstige bedenkingen oproepen. Volgens uw verklaringen werd uw moeder in april 2018 afgeperst door de bende 18 omdat zij een eigen zaak had. Ze betaalde één keer 300 dollar renta waarna ze uit de colonia vertrok. Er wordt u gevraagd wanneer uw moeder met haar eigen zaak startte. U verklaart dat het in februari 2016 was en dat uw moeder dus ongeveer twee jaar lang, en zonder enige problemen, deze zaak uitbaatte alvorens de afpersing begon (CGVS 1921553, p.12). Uw partner daarentegen geeft aan dat uw moeder sinds ongeveer vier maanden voor de afpersing de zaak uitbaatte. Zij zegt dat op het moment dat zij bij u introk in 2017 uw moeder nog werkzaam was bij de bank en dat het zeker minder dan een jaar was dat zij de zaak heeft uitgbaat (CGVS 1921555, p.11). Daarnaast vermelden jullie tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS beide de specifieke datum waarop de afpersing begon, namelijk 27 april 2018. Dat terwijl jullie allebei bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zeiden dat uw moeder bedreigd werd vanaf juni/halverwege het jaar 2018. Zelf verklaart u dat door te zeggen dat u er bij DVZ niet aan dacht om de datum te vermelden en dat u bedoelde dat uw moeder in juni 2018 naar België kwam. Dat verklaart echter niet waarom u bij DVZ zou zeggen dat ze vanaf juni 2018 werd afgeperst en u het nu over een specifieke datum in april 2018 hebt (CGVS 1921553, p.12). Uw partner verklaart eveneens dat ze dat zei omdat uw schoonmoeder het land verliet in juni 2018. Zij beweert dat ze wel degelijk ook de juiste datum vermeldde bij DVZ, maar dat die niet genoteerd werd (CGVS 1921555, p.11). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom jullie allebei dezelfde periode vermeldden bij DVZ en jullie nu zonder duidelijke aanleiding die verklaringen tegenspreken.

Dezelfde maand en kort voor de beweerde afpersing had uw familie volgens u al kortstondig problemen met bendeleden van de bende 18 die uw zus lastig vielen. U stelt zelf op dat moment met hen gesproken te hebben en u stelt dat ze akkoord gingen om uw zus een tijdje met rust te laten (CGVS 1921555, p.14). Even later zouden ze dan uw moeder beginnen afpersen zijn waarop zij samen met uw zus de colonia verliet. Na het vertrek van uw moeder en zus woonde u met uw gezin bij uw opa in Barrio Concepcion, San Salvador. Daar hebben jullie nooit enige problemen ondervonden met de bendeleden tot juli 2019. Pas op 9 juli 2019 zou u op straat zijn tegengehouden door twee bendeleden die u om informatie over uw moeder vroegen. Ze vroegen waar uw moeder zich bevond en zeiden dat ze nog lopende zaken met haar hadden, u zou hen 300 dollar moeten betalen. Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht. Zo zijn uw verklaringen op zich weinig aannemelijk en zijn ze bovendien dermate tegenstrijdig tegenover die van uw partner dat u er niet in slaagt te overtuigen dat de bedreigingen effectief hebben plaatsgevonden.

Eerst en vooral slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden u plots in juli 2019 problemen kreeg met deze personen. Zo had uw moeder El Salvador al meer dan een jaar verlaten en ondervonden jullie op geen enkel moment problemen met de bende 18. U wordt gevraagd hoe ze plots wisten waar jullie woonden en u zegt dat de bendes overal banden hebben, maar dat ze u misschien pas toen bedreigden omdat ze niet wisten waar jullie waren (CGVS 1921553, p.15). Men kan echter toch verwachten dat ze, moesten zij effectief intensief naar jullie op zoek zijn en dit om een schuld te vereffenen, u dan al eerder gelokaliseerd zouden hebben. Zeker aangezien u zelf ook verklaart dat ze overal banden hebben met elkaar (CGVS 1921553, p.14-15). Ook uw partner legt hieromtrent vage verklaringen af die niet verduidelijken waarom de bendeleden jullie opeens, meer dan een jaar na de feiten, zouden bedreigen. Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat u plots problemen zou krijgen nadat u een jaar niets meer van deze bendeleden vernam.

Daarnaast stelt u zelf dat het de bende 18 was die in Jardines de San Marcos de controle had. In de wijk van uw grootvader zou dat de bende MS zijn (CGVS 1921553, p.5). Wanneer u gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat leden van de bende 18 u komen lastig vallen in gebied van de bende MS verklaart u dat door te zeggen dat ze beide een deel van de buurt bij uw grootvader controleerden. U stelt dat de straat waar uw grootvader woonde gecontroleerd werd door de bende MS en dat er dan een straat tussen ligt en daarachter het gebied van de bende 18 ligt. U zou die 9de juli aangesproken zijn in de straat waar je de bus neemt, 13 calle poniente, op drie straten van de woning van uw grootvader, en gelegen in het gebied van de bende 18 (CGVS 1921553, p.14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u nooit eerder aangaf dat de bende 18 ook een deel van de wijk van uw grootvader in handen zou hebben. Bovendien komen deze verklaringen ook niet overeen met de verklaringen van uw partner hieromtrent. Zij verklaart immers op haar beurt dat de wijk waar jullie eerst woonden, namelijk Jardines de San Marcos, onder de controle valt van de bende 18 en dat het dezelfde bende is die de controle heeft in de wijk waar uw opa woont (CGVS 1921555, p.5-6). Volgens haar versie van de feiten werden jullie op 9 juli aangesproken op het einde van de straat waar uw grootvader woont en niet drie straten verder zoals u beweert (CGVS 1921553, p.14/CGVS 1921555, p.13). Er wordt haar gevraagd welke bende de controle heeft in de straat van uw grootvader en ze zegt de 18. Vervolgens wordt ze geconfronteerd met uw verklaringen over het feit dat het daar de bende MS zou zijn. Daarop verandert uw partner haar verklaringen en zegt ze dat het in een straat zo kan zijn dat er aan de ene kant de ene bende regeert en aan de andere kant de andere. Deze tegenstrijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Volgens uw partner is het zelfs zo dat het geen probleem zou zijn voor bendeleden van de bende 18 om mensen in de gaten te houden in het gebied van de bende MS (CGVS 1921555, p.16). Deze uitspraken houden echter geen steek aangezien het gebied van een rivaliserende bende ontoegankelijk terrein is voor bendeleden van de andere bende. Deze stelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over het feit of deze bendeleden nu gewapend waren of niet leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo zegt u zelf dat ze op 9 juli niet gewapend waren toen ze u benaderden, terwijl uw partner beweert dat één van beide personen een vuurwapen op u richtte toen u weigerde informatie te geven (CGVS 1921553, p.15/CGVS 1921555, p.14). Mocht dit incident zich effectief hebben voorgedaan zou men toch van u en uw partner mogen verwachten dat u zich herinnert of er een wapen op u gericht werd of niet. Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer op losse schroeven gezet. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat deze individuen, zoals jullie beweren, na het uiten van deze dreigingen en het eisen van de renta, zonder meer terug in de auto stapten en verdwenen om daarna bijna twee weken lang niets meer van zich te laten horen.

Op 22 juli 2019 stond u met uw partner en dochter aan de bushalte te wachten om de bus naar uw schoonmoeder te nemen. Ook omtrent deze gebeurtenissen leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af. Volgens u ligt deze bushalte aan de straat 13 calle poniente, en dus op dezelfde plek waar u de eerste keer benaderd werd. Wat zou willen zeggen dat, volgens uw verklaringen, de bende 18 daar de controle heeft. Verder stelt u ook dat het op dat moment ongeveer 12 uur 's middags was en dat er niemand anders aan de bushalte stond. U wordt gevraagd of er niemand was aan die halte, en dat op de middag en in het centrum van San Salvador. Waarop u zegt dat er wel mensen passeerden maar dat er niemand aan de halte stond (CGVS 1921555, p.16-17). Deze versie van de feiten komt echter in het geheel niet overeen met de versie die uw partner geeft. Zo zegt zij dat die bushalte zich bijna in de zone bevindt waar de bende 18 heerst, maar dus niet in die zone zelf. Daarnaast was het volgens haar 10 à 11 uur in de ochtend en waren er veel mensen aan de bushalte, die op het moment van de bedreigingen weggingen van de plek (CGVS 1921553, p.15). Na dit incident zouden de twee bendeleden opnieuw zonder meer vertrokken zijn met de boodschap dat jullie het geld over een week zouden moeten betalen. Aangezien jullie weergave van de feiten zo verschillend is kan er geen geloofwaardigheid uit worden afgeleid.

Na het bespreken van beide incidenten wordt u gevraagd waarom ze u eigenlijk 300 dollar vroegen en of dat dan éénmalig was. U verklaart daarna dat de bendeleden u op 22 juli ook nog zeiden dat u dat bedrag meermaals zou moeten betalen. Er wordt u gevraagd waarom u dat daarvoor dan nog niet vermeld had, waarop u simpelweg antwoordt dat u dat wel gezegd hebt. U hebt hier echter eerder nooit iets over vermeld en ook uw partner zegt niets over het feit dat u meermaals 300 dollar zou moeten betalen. Meer nog, zij zegt dat als jullie zouden beslissen het bedrag te betalen, ze dan opnieuw geld zouden komen vragen, iets wat jullie dan ook niet deden. (CGVS 1921553, p.17/CGVS 1921555, p.15).

Jullie zouden dan terug naar het huis van uw grootvader zijn gegaan waar jullie besloten naar uw schoonmoeder in Santa Tecla te gaan. Zelfs over de simpele vraag of u dan de auto of de bus nam om

naar uw schoonmoeder te gaan zijn jullie niet éénduidig. Wanneer de vraag aan u gesteld wordt zegt u immers dat uw grootvader jullie met de auto gebracht heeft (CGVS 1921553, p.17). Wanneer dezelfde vraag aan uw partner wordt gesteld verklaart zij dat jullie de bus namen omdat dat het enige vervoersmiddel was dat voorhanden was (CGVS 1921555, p.15).

Dat jullie er tot slot niet in slagen een duidelijk beeld te scheppen over wanneer jullie nu net de beslissing namen om het land te verlaten ontleemt aan uw verklaringen elke geloofwaardigheid. Zo verklaren jullie beide bij DVZ dat jullie na de gebeurtenissen naar Santa Tecla gingen en dat jullie daar besloten dat jullie het land gingen verlaten. Tijdens jullie persoonlijk onderhoud wordt de vraag gesteld wanneer jullie precies beslisten het land te verlaten. U geeft aan dat het eind juli/begin augustus was. U wordt gevraagd wanneer u de tickets kocht, waarop u aangeeft in juli. U wordt erop gewezen dat u dan toch al had beslist het land te verlaten voor augustus, als u in juli de tickets kocht. Daarop haalt u de reserveringspapieren van de tickets boven. Daarop staat vermeld dat u de tickets kocht op 11 juli 2019, wat wil zeggen voor de feiten van 22 juli zich afspeelden en dus voor u naar Santa Tecla vertrok. U wordt hier meermaals op gewezen maar lijkt zo in de war door uw eigen verklaringen dat u er op geen enkel moment in slaagt een duidelijke reden te geven over waarom er 11 juli op de reserveringspapieren staat, maar u er bij blijft dat jullie de tickets kochten na wat jullie overkwam (CGVS 1921555, p.10, p.18). Ook uw partner wordt dezelfde vraag gesteld en zij geeft initieel aan dat jullie de tickets begin augustus kochten. Ook zij wordt geconfronteerd met de datum op de reserveringspapieren en reageert door te zeggen dat ze zich de datum niet herinnert. Ze wordt erop gewezen dat de datum zwart op wit op de papieren staat en zegt dat ze zich van datum had vergist. Ook zij blijft erbij dat jullie de tickets kochten na wat jullie is overkomen wat de door jullie geschetste tijdlijn ondermijnt (CGVS 1921555, p.9). Bovendien geeft u aan dat u met de auto van uw opa de vliegtickets ging kopen, terwijl uw partner op haar beurt verklaart dat u samen met uw tante langs vaderskant in haar auto de tickets ging kopen die 11de juli (CGVS 1921553, p.16/CGVS 1921555, p.14-15).

Terzijde wordt ook nog opgemerkt dat jullie paspoorten reeds zijn aangevraagd op 7 maart 2019 wat het vermoeden doet rijzen dat jullie al eerder plannen hadden om het land te verlaten. Zelf zegt u dat het was omdat jullie een reis naar Guatemala planden. U wordt erop gewezen dat u daarvoor geen paspoort nodig hebt en dat u als Salvadoraan met uw DUI naar Guatemala kan reizen. U zegt dat u er één nodig had voor uw dochter omdat zij nog geen DUI heeft. Er wordt u gezegd dat u dan toch gewoon een paspoort voor uw dochter kon aanvragen en zelf met uw DUI kon gaan. U geeft aan dat u dat niet wist. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u eerder al in Guatemala geweest was dus dat u dat dan toch wist, herhaalt u dat u het niet wist en dat het de eerste keer was dat uw dochter meeging (CGVS 1921553, p.9-10). Evenmin komen uw verklaringen hierover overeen met die van uw partner. Zij zegt immers dat jullie een paspoort hadden aangevraagd omdat jullie eerst het plan hadden om met het vliegtuig naar Guatemala te gaan omdat dat comfortabeler zou zijn dan over land te reizen. Zij geeft aan dat de prijzen toen gestegen zijn en dat jullie daarop beslisten om toch binnen El Salvador op reis te gaan (CGVS 1921555, p.8). Zelf hebt u echter in het geheel niets vermeld over deze geplande vliegreis. Bovendien is het ook twijfelachtig dat u plannen zou hebben om met het vliegtuig te gaan gezien de hoge prijs van vliegtickets, zeker in verhouding tot jullie beperkte budget.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees betreffende afpersing en bedreigingen door bendeleden van de bende 18. Dit relaas kan dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van een statuut van internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is benderelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster M.G.G.B. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 21 maart 1994 geboren in La Libertad, El Salvador. Voor uw vertrek verbleef u samen met uw partner, C.A.P.P.(...) (DVZ: 8.895.804; CGVS 19/21553) en jullie dochter, A.C.P.M.(...) (DVZ: 8.895.819), gedurende twee weken bij uw moeder in Santa Tecla, La Libertad. Daarvoor woonden jullie sinds mei 2018 samen bij de grootvader van uw partner in Barrio Concepcion, San Salvador. Daarvoor, sinds half 2017, woonde u bij uw partner en zijn moeder en jongere zus in Jardines de San Marcos. Omwille van complicaties bij uw zwangerschap woonde u van september 2017 tot 15 april 2018 terug bij uw moeder in Santa Tecla.

In april 2018 kreeg de familie van uw partner voor het eerst problemen met de bende 18. Enkele bendeleden vielen zijn kleine zus, A.M.(...), lastig waarna hij besloot met hen te gaan praten. Nadat hij met hen praatte lieten ze zijn zus met rust. Op 27 april werd zijn moeder bedreigd door leden van de bende 18. Omdat zijn moeder een eigen zaak had met typisch Salvadoraans eten eisten ze dat zijn moeder wekelijks 300 dollar renta zou betalen. Ze bedreigden haar met een pistool en vanaf één week daarna zou ze het bedrag moeten betalen. Zijn moeder betaalde één week later éénmalig deze renta en vertrok daarna met zijn kleine zus naar de grootmoeder van zijn zus in ciudad Credisa. Van daaruit verlieten zij in juni 2018 het land. Zelf verhuisde u met uw partner en dochter naar zijn grootvader. Hierna hebben jullie nooit meer iets vernomen van de bendeleden die uw schoonfamilie afperste.

U en uw partner hadden nooit persoonlijk problemen met de bendes tot op 9 juli 2019. Die dag was u, samen met uw partner en jullie dochter, op weg naar de winkel toen u benaderd werd door twee leden van de bende 18. Ze spraken u aan en vroegen informatie over uw schoonmoeder. Verder eisten ze ook dat u 300 dollar zou betalen omdat uw schoonmoeder nog een openstaande rekening had. Uw partner zei dat hij het geld niet had. De bendeleden gaven hem een duw, ze stapten in een grijze auto en ze reden weg. Tussen 9 en 22 juli 2019 durfden jullie niet buitenkomen.

Op 11 juli 2019 verliet uw partner wel nog met de auto het huis om vliegtickets te gaan kopen voor jullie vlucht naar België. Elf dagen later deed het tweede incident zich voor, waarna jullie bij uw moeder gingen verblijven alvorens het land te verlaten.

Op 22 juli 2019 stond u, samen met uw partner en dochter, te wachten aan de bushalte om naar uw moeder te gaan. Op dat moment kwamen dezelfde mannen als eerder in de grijze auto aangereden. Ze stapten uit en richtten een vuurwapen op uw partner. De bendeleden vroegen hem om de 300 dollar en zeiden dat als jullie niet zou betalen, jullie de gevolgen zouden dragen. Ondertussen keken ze naar jullie dochter waaruit jullie opmaakten dat ze haar iets zouden aandoen als jullie niet betaalden. Daarna stapten de bendeleden terug in de grijze auto en vertrokken ze. Jullie gingen terug naar de grootvader van uw partner en beslisten te vluchten naar uw moeder in Santa Tecla. Daar verbleven jullie nog twee weken tot jullie op 7 augustus 2019 het land verlieten.

Op 8 augustus 2019 kwamen jullie in Spanje aan waar jullie dezelfde dag het vliegtuig namen naar België. Daar dienden jullie op 21 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door de bende 18.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw boarding passes, de reservatie van uw vliegtickets bij All American Travels, het internationaal paspoort van uw partner, de nationale identiteitskaart van uw partner, de geboorteakte van uw dochter.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner C.A.P.P.(...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw partner. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst maakt en dat de situatie in El Salvador geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Als motief voor uw verzoek van internationale bescherming haalt u aan dat u en uw partner bedreigd werden door bendeleden van de bende 18 die op zoek waren naar uw moeder. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. De verklaringen die u hieromtrent aflegt zijn immers inconsistent en tegenstrijdig. Daarnaast zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uzelf en uw partner die de geloofwaardigheid van de door u geschetste situatie ondermijnen.

U linkt de problemen die u en uw partner ondervonden in juli 2019 aan de problemen die uw moeder ondervond in april 2018.

Er blijkt echter dat jullie verklaringen in verband met de problemen die ertoe zouden geleid hebben dat uw moeder en zus in juni 2018 het land verlieten, ernstige bedenkingen oproepen. Volgens uw verklaringen werd uw moeder in april 2018 afgeperst door de bende 18 omdat zij een eigen zaak had. Ze betaalde één keer 300 dollar renta waarna ze uit de colonia vertrok. Er wordt u gevraagd wanneer uw moeder met haar eigen zaak startte. U verklaart dat het in februari 2016 was en dat uw moeder dus ongeveer twee jaar lang, en zonder enige problemen, deze zaak uitbaatte alvorens de afpersing begon (CGVS 1921553, p.12). Uw partner daarentegen geeft aan dat uw moeder sinds ongeveer vier maanden voor de afpersing de zaak uitbaatte. Zij zegt dat op het moment dat zij bij u introk in 2017 uw moeder nog werkzaam was bij de bank en dat het zeker minder dan een jaar was dat zij de zaak heeft uitgebaat (CGVS 1921555, p.11). Daarnaast vermelden jullie tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS beide de specifieke datum waarop de afpersing begon, namelijk 27 april 2018. Dat terwijl jullie allebei bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zeiden dat uw moeder bedreigd werd vanaf juni/halverwege het jaar 2018. Zelf verklaart u dat door te zeggen dat u er bij DVZ niet aan dacht om de datum te vermelden en dat u bedoelde dat uw moeder in juni 2018 naar België kwam. Dat verklaart echter niet waarom u bij DVZ zou zeggen dat ze vanaf juni 2018 werd afgeperst en u het nu over een specifieke datum in april 2018 hebt (CGVS 1921553, p.12). Uw partner verklaart eveneens dat ze dat zei omdat uw schoonmoeder het land verliet in juni 2018. Zij beweert dat ze wel degelijk ook de juiste datum vermeldde bij DVZ, maar dat die niet genoteerd werd (CGVS 1921555, p.11). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom jullie allebei dezelfde periode vermeldden bij DVZ en jullie nu zonder duidelijke aanleiding die verklaringen tegenspreken.

Dezelfde maand en kort voor de beweerde afpersing had uw familie volgens u al kortstondig problemen met bendeleden van de bende 18 die uw zus lastig vielen. U stelt zelf op dat moment met hen gesproken te hebben en u stelt dat ze akkoord gingen om uw zus een tijdje met rust te laten (CGVS 1921555, p.14). Even later zouden ze dan uw moeder beginnen afpersen zijn waarop zij samen met uw zus de colonia verliet. Na het vertrek van uw moeder en zus woonde u met uw gezin bij uw opa in Barrio Concepcion, San Salvador. Daar hebben jullie nooit enige problemen ondervonden met de bendeleden tot juli 2019. Pas op 9 juli 2019 zou u op straat zijn tegengehouden door twee bendeleden die u om informatie over uw moeder vroegen. Ze vroegen waar uw moeder zich bevond en zeiden dat ze nog lopende zaken met haar hadden, u zou hen 300 dollar moeten betalen. Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht. Zo zijn uw verklaringen op zich weinig aannemelijk en zijn ze bovendien dermate tegenstrijdig tegenover die van uw partner dat u er niet in slaagt te overtuigen dat de bedreigingen effectief hebben plaatsgevonden.

Eerst en vooral slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden u plots in juli 2019 problemen kreeg met deze personen. Zo had uw moeder El Salvador al meer dan een jaar verlaten en ondervonden jullie op geen enkel moment problemen met de bende 18. U wordt gevraagd hoe ze plots wisten waar jullie woonden en u zegt dat de bendes overal banden hebben, maar dat ze u misschien pas toen bedreigden omdat ze niet wisten waar jullie waren (CGVS 1921553, p.15). Men kan echter toch verwachten dat ze, moesten zij effectief intensief naar jullie op zoek zijn en dit om een schuld te vereffenen, u dan al eerder gelokaliseerd zouden hebben. Zeker aangezien u zelf ook verklaart dat ze overal banden hebben met elkaar (CGVS 1921553, p.14-15). Ook uw partner legt hieromtrent vage verklaringen af die niet verduidelijken waarom de bendeleden jullie opeens, meer dan een jaar na de feiten, zouden bedreigen. Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat u plots problemen zou krijgen nadat u een jaar niets meer van deze bendeleden vernam.

Daarnaast stelt u zelf dat het de bende 18 was die in Jardines de San Marcos de controle had. In de wijk van uw grootvader zou dat de bende MS zijn (CGVS 1921553, p.5). Wanneer u gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat leden van de bende 18 u komen lastig vallen in gebied van de bende MS verklaart u dat door te zeggen dat ze beide een deel van de buurt bij uw grootvader controleerden. U stelt dat de straat waar uw grootvader woonde gecontroleerd werd door de bende MS en dat er dan een straat tussen ligt en daarachter het gebied van de bende 18 ligt. U zou die 9de juli aangesproken zijn in de straat waar je de bus neemt, 13 calle poniente, op drie straten van de woning van uw grootvader, en gelegen in het gebied van de bende 18 (CGVS 1921553, p.14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u nooit eerder aangaf dat de bende 18 ook een deel van de wijk van uw grootvader in handen zou hebben. Bovendien komen deze verklaringen ook niet overeen met de verklaringen van uw partner hieromtrent. Zij verklaart immers op haar beurt dat de wijk waar jullie eerst woonden, namelijk Jardines de San Marcos, onder de controle valt van de bende 18 en dat het dezelfde bende is die de controle heeft in de wijk waar uw opa woont (CGVS 1921555, p.5-6). Volgens haar versie van de feiten werden jullie op 9 juli aangesproken op het einde van de straat waar uw grootvader woont en niet drie straten verder zoals u beweert (CGVS 1921553, p.14/CGVS 1921555, p.13). Er wordt haar gevraagd welke bende de controle heeft in de straat van uw grootvader en ze zegt de 18. Vervolgens wordt ze geconfronteerd met uw verklaringen over het feit dat het daar de bende MS zou zijn. Daarop verandert uw partner haar verklaringen en zegt ze dat het in een straat zo kan zijn dat er aan de ene kant de ene bende regeert en aan de andere kant de andere. Deze tegenstrijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Volgens uw partner is het zelfs zo dat het geen probleem zou zijn voor bendeleden van de bende 18 om mensen in de gaten te houden in het gebied van de bende MS (CGVS 1921555, p.16). Deze uitspraken houden echter geen steek aangezien het gebied van een rivaliserende bende ontoegankelijk terrein is voor bendeleden van de andere bende. Deze stelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over het feit of deze bendeleden nu gewapend waren of niet leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo zegt u zelf dat ze op 9 juli niet gewapend waren toen ze u benaderden, terwijl uw partner beweert dat één van beide personen een vuurwapen op u richtte toen u weigerde informatie te geven (CGVS 1921553, p.15/CGVS 1921555, p.14). Mocht dit incident zich effectief hebben voorgedaan zou men toch van u en uw partner mogen verwachten dat u zich herinnert of er een wapen op u gericht werd of niet. Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer op losse schroeven gezet. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat deze individuen, zoals jullie beweren, na het uiten van deze dreigingen en het eisen van de renta, zonder meer terug in de auto stapten en verdwenen om daarna bijna twee weken lang niets meer van zich te laten horen.

Op 22 juli 2019 stond u met uw partner en dochter aan de bushalte te wachten om de bus naar uw schoonmoeder te nemen. Ook omtrent deze gebeurtenissen leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af. Volgens u ligt deze bushalte aan de straat 13 calle poniente, en dus op dezelfde plek waar u de eerste keer benaderd werd. Wat zou willen zeggen dat, volgens uw verklaringen, de bende 18 daar de controle heeft. Verder stelt u ook dat het op dat moment ongeveer 12 uur 's middags was en dat er niemand anders aan de bushalte stond. U wordt gevraagd of er niemand was aan die halte, en dat op de middag en in het centrum van San Salvador. Waarop u zegt dat er wel mensen passeerden maar dat er niemand aan de halte stond (CGVS 1921555, p.16-17). Deze versie van de feiten komt echter in het geheel niet overeen met de versie die uw partner geeft. Zo zegt zij dat die bushalte zich bijna in de zone bevindt waar de bende 18 heerst, maar dus niet in die zone zelf. Daarnaast was het volgens haar 10 à 11 uur in de ochtend en waren er veel mensen aan de bushalte, die op het moment van de bedreigingen weggingen van de plek (CGVS 1921553, p.15). Na dit incident zouden de twee bendeleden opnieuw zonder meer vertrokken zijn met de boodschap dat jullie het geld over een week zouden moeten betalen. Aangezien jullie weergave van de feiten zo verschillend is kan er geen geloofwaardigheid uit worden afgeleid.

Na het bespreken van beide incidenten wordt u gevraagd waarom ze u eigenlijk 300 dollar vroegen en of dat dan éénmalig was. U verklaart daarna dat de bendeleden u op 22 juli ook nog zeiden dat u dat bedrag meermaals zou moeten betalen. Er wordt u gevraagd waarom u dat daarvoor dan nog niet vermeld had, waarop u simpelweg antwoordt dat u dat wel gezegd hebt. U hebt hier echter eerder nooit iets over vermeld en ook uw partner zegt niets over het feit dat u meermaals 300 dollar zou moeten betalen. Meer nog, zij zegt dat als jullie zouden beslissen het bedrag te betalen, ze dan opnieuw geld zouden komen vragen, iets wat jullie dan ook niet deden. (CGVS 1921553, p.17/CGVS 1921555, p.15).

Jullie zouden dan terug naar het huis van uw grootvader zijn gegaan waar jullie besloten naar uw schoonmoeder in Santa Tecla te gaan. Zelfs over de simpele vraag of u dan de auto of de bus nam om naar uw schoonmoeder te gaan zijn jullie niet éénvoudig. Wanneer de vraag aan u gesteld wordt zegt u immers dat uw grootvader jullie met de auto gebracht heeft (CGVS 1921553, p.17). Wanneer dezelfde vraag aan uw partner wordt gesteld verklaart zij dat jullie de bus namen omdat dat het enige vervoersmiddel was dat voorhanden was (CGVS 1921555, p.15).

Dat jullie er tot slot niet in slagen een duidelijk beeld te scheppen over wanneer jullie nu net de beslissing namen om het land te verlaten ontneemt aan uw verklaringen elke geloofwaardigheid. Zo verklaren jullie beide bij DVZ dat jullie na de gebeurtenissen naar Santa Tecla gingen en dat jullie daar besloten dat jullie het land gingen verlaten. Tijdens jullie persoonlijk onderhoud wordt de vraag gesteld wanneer jullie precies beslisten het land te verlaten. U geeft aan dat het eind juli/begin augustus was. U wordt gevraagd wanneer u de tickets kocht, waarop u aangeeft in juli. U wordt erop gewezen dat u dan toch al had beslist het land te verlaten voor augustus, als u in juli de tickets kocht. Daarop haalt u de reserveringspapieren van de tickets boven. Daarop staat vermeld dat u de tickets kocht op 11 juli 2019, wat wil zeggen voor de feiten van 22 juli zich afspeelden en dus voor u naar Santa Tecla vertrok. U wordt hier meermaals op gewezen maar lijkt zo in de war door uw eigen verklaringen dat u er op geen enkel moment in slaagt een duidelijke reden te geven over waarom er 11 juli op de reserveringspapieren staat, maar u er bij blijft dat jullie de tickets kochten na wat jullie overkwam (CGVS 1921555, p.10, p.18). Ook uw partner wordt dezelfde vraag gesteld en zij geeft initieel aan dat jullie de tickets begin augustus kochten. Ook zij wordt geconfronteerd met de datum op de reserveringspapieren en reageert door te zeggen dat ze zich de datum niet herinnert. Ze wordt erop gewezen dat de datum zwart op wit op de papieren staat en zegt dat ze zich van datum had vergist. Ook zij blijft erbij dat jullie de tickets kochten na wat jullie is overkomen wat de door jullie geschetste tijdlijn ondermijnt (CGVS 1921555, p.9). Bovendien geeft u aan dat u met de auto van uw opa de vliegtickets ging kopen, terwijl uw partner op haar beurt verklaart dat u samen met uw tante langs vaderskant in haar auto de tickets ging kopen die 11de juli (CGVS 1921553, p.16/CGVS 1921555, p.14-15).

Terzijde wordt ook nog opgemerkt dat jullie paspoorten reeds zijn aangevraagd op 7 maart 2019 wat het vermoeden doet rijzen dat jullie al eerder plannen hadden om het land te verlaten. Zelf zegt u dat het was omdat jullie een reis naar Guatemala planden. U wordt erop gewezen dat u daarvoor geen paspoort nodig hebt en dat u als Salvadoraan met uw DUI naar Guatemala kan reizen. U zegt dat u er één nodig had voor uw dochter omdat zij nog geen DUI heeft. Er wordt u gezegd dat u dan toch gewoon een paspoort voor uw dochter kon aanvragen en zelf met uw DUI kon gaan. U geeft aan dat u dat niet wist. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u eerder al in Guatemala geweest was dus dat u dat dan toch wist, herhaalt u dat u het niet wist en dat het de eerste keer was dat uw dochter meeging (CGVS 1921553, p.9-10). Evenmin komen uw verklaringen hierover overeen met die van uw partner. Zij zegt

immers dat jullie een paspoort hadden aangevraagd omdat jullie eerst het plan hadden om met het vliegtuig naar Guatemala te gaan omdat dat comfortabeler zou zijn dan over land te reizen. Zij geeft aan dat de prijzen toen gestegen zijn en dat jullie daarop beslisten om toch binnen El Salvador op reis te gaan (CGVS 1921555, p.8). Zelf hebt u echter in het geheel niets vermeld over deze geplande vliegreis. Bovendien is het ook twijfelachtig dat u plannen zou hebben om met het vliegtuig te gaan gezien de hoge prijs van vliegtickets, zeker in verhouding tot jullie beperkte budget.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees betreffende afpersing en bedreigingen door bendeleden van de bende 18. Dit relaas kan dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van een statuut van internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen

en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoekers gaan in op de mara-problematiek in El Salvador en wijzen erop dat hun (schoon)moeder en (schoon)zus in België werden erkend als vluchteling omwille van problemen met de bende Barrio 18. Ze betogen verder dat een terugkeerder naar El Salvador behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat zij in geval van terugkeer het risico lopen om slachtoffers te worden van *“mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat”*, omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en daardoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. Het feit dat dit louter een risico betreft en geen zekerheid – in de bestreden beslissing onderlijnt het CGVS dat dit *kan* leiden tot afpersing – is volgens verzoekers geen reden om te besluiten dat dit geen gegronde vrees voor vervolging zou vormen, overeenkomstig de hierboven geciteerde *Guidelines* van het UNHCR volgens dewelke *“een verzoeker niet hoeft aan te tonen dat alle leden van een bepaalde sociale groep het risico lopen te worden vervolgd om het bestaan van een bepaalde sociale groep vast te stellen”*. Zij argumenteren verder dat het CGVS heeft nagelaten om hun individuele situatie in geval van terugkeer te analyseren nu enkel algemeen beschikbare informatie over returnees in El Salvador wordt meegegeven. Verzoekers citeren daarover uitvoerig uit landeninformatie.

Verzoekers geven aan dat zij niet akkoord gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus en trachten deze te weerleggen.

Verzoekers wijzen er verder op dat volgens verschillende bronnen El Salvador een van de meeste gewelddadige landen ter wereld is, waar geweld dagelijks voorkomt. Dit geweld neemt de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen, ... Het is zowel gericht als willekeurig van aard. Verzoekers verwijzen uitvoerig naar landeninformatie. Verzoekers leiden hieruit af dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die kan worden gekwalificeerd als willekeurig, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan haar burgers.

Tot slot geven verzoekers mee dat, volgens de UNHCR *Guidelines*, de corruptie en straffeloosheid in El Salvador een bijzonder hoge graad bereiken.

2.2. Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift de volgende stukken toe:

- stuk B 1 : VZW Nansen, *Evaluation de la preuve en matiere d'asile : l'actualite depuis l'arret Singh et autres c. Belgique*, Nansen note 2018/03, maart 2018, p. 10;
- stuk B 2 : International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk B 3: Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018;
- stuk B 4: Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020;
- stuk B 5: International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk B 6: Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*;
- stuk B 7: OSAC, *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 1 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat ze in geval van terugkeer naar El Salvador zullen worden gedood door Barrio 18. Ze halen aan dat zij in juli 2019 werden bedreigd door bendeleden van de Barrio 18. Zij waren immers op zoek naar de moeder van verzoeker, die, omdat haar jongste dochter werd bedreigd en zij in

april 2018 werd afgeperst door deze bende, El Salvador heeft verlaten. Op 18 juni 2018 vroeg zij in België samen met haar minderjarige dochter internationale bescherming aan. Zij werden door het CGVS erkend als vluchteling.

Bendeleden van Barrio 18 eisten dat verzoekers 300 dollar zouden betalen omdat verzoekers moeder nog een openstaande rekening had.

4.2. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten). Hierover kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Hun internationaal paspoort, hun identiteitskaart, de boarding passes, de reservaties van hun vliegtuigtickets en de geboorteakte van hun dochter, hebben betrekking hebben op hun identiteit en reisweg, elementen die op zich niet worden betwist. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' persoonlijke vrees voor vervolging.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich geenszins volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen het gezag van de bendes verzetten of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Beschermingsverzoeken ingediend door jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten hun individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken.

4.4. Verzoekers linken de problemen die ze ondervonden in juli 2019 aan de problemen die verzoekers moeder ondervond in april 2018. De bedreiging en afpersing door bendeleden van de Barrio 18 die zijn moeder toen heeft gekend, staan hier op zich niet ter discussie. Aan de door verzoekers voorgehouden bedreigingen door diezelfde bendeleden omdat verzoekers moeder nog een openstaande rekening had, kan evenwel geen geloof worden gehecht. Verzoekers' verklaringen zijn immers weinig aannemelijk en bovendien dermate tegenstrijdig dat ze er niet in slagen te overtuigen dat de bedreigingen aan hun adres effectief hebben plaatsgevonden.

Vooreerst slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken om welke reden zij plots in juli 2019 problemen kregen met deze personen. Zo had verzoekers moeder El Salvador al meer dan een jaar verlaten en ondervonden verzoekers sinds haar vertrek op geen enkel moment problemen met Barrio 18. Hoewel uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt dat hoe langer de niet-betaling duurt, hoe groter de risico's worden dat ook de andere gezinsleden worden benaderd, is het niet aannemelijk dat verzoekers al die tijd niet eerder iets zouden hebben vernomen van deze bendeleden maar dan opeens, meer dan een jaar na de feiten, wel zouden worden bedreigd. Het moet voor de bendeleden immers reeds na enige tijd duidelijk geweest zijn dat verzoekers moeder niet langer woonde op het adres waar zij haar eerder hadden bedreigd. Men kan dan ook redelijkerwijs verwachten dat de bendeleden, moesten ze effectief intensief naar verzoekers op zoek zijn en dit om de schuld van verzoekers moeder te vereffenen, hen dan al eerder gelokaliseerd en benaderd zouden hebben. Dit geldt des te meer aangezien verzoeker zelf ook verklaart dat de bendeleden veral banden hebben met elkaar (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.14-15). Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat verzoekers plots problemen zouden krijgen nadat ze een jaar niets meer van deze bendeleden vernamen.

Los daarvan, kunnen nog volgende bevindingen worden gemaakt. De problemen van verzoekers moeder en jongste zus in april 2018 speelden zich af in Jardines de San Marcos, waar Barrio 18 de controle had. Nadat ze hun woning verlieten in mei 2018, gingen verzoekers bij de grootvader van verzoeker wonen in Barrio Concepcion, waar volgens verzoeker de Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) de controle uitoefende (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5, 15). Het is echter niet geloofwaardig dat bendeleden van Barrio 18 een wijk zouden betreden waar een rivaliserende bende het voor het zeggen heeft. De commissaris-generaal overweegt hier terdege: *“Wanneer u gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat leden van de bende 18 u komen lastig vallen in gebied van de bende MS verklaart u dat door te zeggen dat ze beide een deel van de buurt bij uw grootvader controleerden. U stelt dat de straat waar uw grootvader woonde gecontroleerd werd door de bende MS en dat er dan een straat tussen ligt en daarachter het gebied van de bende 18 ligt. U zou die 9de juli aangesproken zijn in de straat waar je de bus neemt, 13 calle poniente, op drie straten van de woning van uw grootvader, en gelegen in het gebied van de bende 18 (CGVS 1921553, p.14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u nooit eerder aangaf dat de bende 18 ook een deel van de wijk van uw grootvader in handen zou hebben.”*

Door louter te stellen dat zij verkeerd werden begrepen door het CGVS en eerder gedane verklaringen te herhalen, slagen zij er niet in hier een ander licht op te werpen. Dat verzoeker duidelijk de straten heeft aangegeven waar zijn grootvader woonde en die van de bushalte, neemt niet weg dat toen hem expliciet werd gevraagd wie de controle had in de buurt van zijn grootvader, hij enkel de MS noemde; nergens gaf hij aan dat Barrio 18 ook een deel van deze wijk in handen zou hebben (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5). De Raad acht het niet ernstig dat verzoeker pas na confrontatie met deze onaannemelijkheid komt aandragen met deze uitleg.

Bovendien komen deze verklaringen ook niet overeen met de verklaringen van verzoekster hieromtrent. Zij verklaart immers op haar beurt dat de wijk waar ze eerst woonden, namelijk Jardines de San Marcos, valt onder de controle van Barrio 18 en dat het dezelfde bende is die de controle heeft in de straat waar verzoekers opa woont (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.5-6). Volgens haar versie van de feiten werden ze bovendien op 9 juli aangesproken op het einde van de straat waar zijn grootvader woont en niet drie straten verder zoals verzoeker beweert (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.14; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.13). Wanneer verzoekster wordt bevraagd welke bende de controle heeft in de straat van verzoekers grootvader, stelt zij *“de 18”*. Na confrontatie met verzoekers verklaringen over het feit dat het daar de bende MS-13 zou zijn, verandert verzoekster haar verklaringen en zegt ze dat het in een straat zo kan zijn dat er aan de ene kant de ene bende regeert en aan de andere kant de andere. Deze tegenstrijdige en wisselende verklaringen doen dan ook afbreuk

aan de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoekster liet zelfs uitschijnen dat het geen probleem zou zijn voor bendeleden van Barrio 18 om mensen in de gaten te houden in het gebied van de MS-13 (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.16). Deze uitspraken houden echter geen steek aangezien, gelet op de beschikbare landeninformatie, het gebied van een rivaliserende bende ontoegankelijk terrein is voor bendeleden van de andere bende. Verzoeksters uitleg dat een bende vaak onder betaling mensen van de wijk in burger, zonder tatoeages, laat infiltreren in een grondgebied onder controle van een andere bende om te zien wat daar aan de hand is, komt dermate gekunsteld en onaannemelijk over dat deze niet kan worden aangenomen.

Hierbij kan nog worden gewezen op de verklaringen die verzoekers moeder in het kader van haar beschermingsverzoek heeft afgelegd. Wanneer haar werd gevraagd of het bendelid, na haar vlucht, via haar zoon iets probeerde te krijgen, antwoordde zij *“Nee, mijn zoon is bij mijn vader, dat is ver van waar ik woonde en daar heerst ook een andere bende, de ene kliek kan niet zo mar naar een andere regio gaan voor informatie”* (AD CGVS, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud P.P.L.G. 4 oktober 2018, p. 10). Verzoekers moeder meende dus dat verzoekers veilig waren bij haar vader omdat niet Barrio 18 het voor het zeggen heeft in de wijk van hun grootvader, en ook omdat bendeleden niet zomaar naar het grondgebied van een rivaliserende bende kunnen gaan voor informatie.

Daarbij komt nog dat verzoekers, over de vraag of deze bendeleden bij het eerste incident van 9 juli gewapend waren, tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo zegt verzoeker zelf dat ze op 9 juli niet gewapend waren toen ze hem benaderden, terwijl verzoekster beweert dat één van beide personen een vuurwapen op verzoeker zou hebben gericht toen hij weigerde informatie te geven (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.15; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.14). Mocht dit incident zich effectief hebben voorgedaan, mag van verzoekers redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich herinneren of er al dan niet een wapen op verzoeker werd gericht en dat ze hierover coherente verklaringen weten af te leggen. Dat verzoekers hier niet in slagen, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat niet kan worden ingezien *“waar er een tegenstrijdigheid zou zijn: de eerste keer hadden de bendeleden geen wapen bij, maar de tweede keer wel”*, is allerminst ernstig te noemen. Met dergelijk verweer ontkrachten noch weerleggen verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen omtrent het eerste incident.

In dit kader merkt de commissaris-generaal terecht op dat het onwaarschijnlijk is dat deze individuen, zoals verzoekers beweren, na het uiten van deze bedreigingen en het eisen van de renta, zonder meer terug in de auto zouden zijn gestapt en verdwenen om daarna bijna twee weken lang niets meer van zich te laten horen. Dat de bendeleden hen zonder meer uitstel zouden hebben gegund en hen daarom twee weken met rust zouden hebben gelaten, is gelet op de reputatie en werkwijzen van de bendes zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, allerminst aannemelijk (zie in deze zin UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16; IDMC, *“An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, van september 2018, p. 19, 21).

Ook hun verklaringen omtrent het tweede incident van 22 juli 2019 waarbij verzoekers met hun dochter aan de bushalte stonden te wachten om de bus naar hun (schoon)moeder te nemen, zijn allesbehalve coherent te noemen. De bestreden beslissing duidt op goede gronden: *“Volgens u ligt deze bushalte aan de straat 13 calle poniente, en dus op dezelfde plek waar u de eerste keer benaderd werd. Wat zou willen zeggen dat, volgens uw verklaringen, de bende 18 daar de controle heeft. Verder stelt u ook dat het op dat moment ongeveer 12 uur 's middags was en dat er niemand anders aan de bushalte stond. U wordt gevraagd of er niemand was aan die halte, en dat op de middag en in het centrum van San Salvador. Waarop u zegt dat er wel mensen passeerden maar dat er niemand aan de halte stond (CGVS 1921555, p.16-17). Deze versie van de feiten komt echter in het geheel niet overeen met de versie die uw partner geeft. Zo zegt zij dat die bushalte zich bijna in de zone bevindt waar de bende 18 heerst, maar dus niet in die zone zelf. Daarnaast was het volgens haar 10 à 11 uur in de ochtend en waren er veel mensen aan de bushalte, die op het moment van de bedreigingen weggingen van de plek (CGVS 1921553, p.15). Na dit incident zouden de twee bendeleden opnieuw zonder meer vertrokken zijn met de boodschap dat jullie het geld over een week zouden moeten betalen.”* Het loutere verweer dat ze een *“approximatief”* uur hebben gegeven dat *“ongeveer”* overeenstemt, overtuigt in geen geval. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat ze bij machte zijn om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat ze beiden coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van hun vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoekers' leven, waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze in staat zijn hierover coherente en

eenduidige verklaringen af te leggen. Dat verzoekers hier niet in slagen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Waar verzoekers opnieuw aanhalen dat de bushalte is gelegen in de straat aan de grens tussen de gebieden van MS-13 en Barrio 18, verwijst de Raad naar wat hierover hoger is uiteengezet.

Dat verzoekers zelfs over de simpele vraag of ze vervolgens de auto of de bus namen om naar hun (schoon)moeder te gaan niet eenduidig zijn, is een zoveelste aanwijzing dat hun relaas ontiaan is van elke geloofwaardigheid. Wanneer de vraag aan verzoeker wordt gesteld, zegt hij immers dat zijn grootvader hen met de auto heeft gebracht (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Wanneer dezelfde vraag aan verzoekster wordt gesteld, verklaart zij dat ze de bus namen omdat deze het enige vervoersmiddel was dat voorhanden was (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). De bewering dat verzoekster de vraag niet goed had begrepen en dacht dat haar werd gevraagd hoe ze zich normaal verplaatsten, neemt de Raad niet aan. Verzoekster werd expliciet gevraagd *“En hoe zijn jullie dan naar uw moeder gegaan?”*, waarop zij antwoordde *“Met de bus.”*. Deze vraagstelling is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekster begreep ook kennelijk de inhoud ervan.

De talrijke onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in hun relaas verhinderen dan ook dat er enig geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden afpersing en bedreigingen door bendeleden van Barrio 18 aan hun adres.

Dit wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekers er niet in slagen een duidelijk beeld te scheppen over de vraag wanneer ze nu net de beslissing namen om het land te verlaten. De commissaris-generaal stelt terecht: *“Zo verklaren jullie beide bij DVZ dat jullie na de gebeurtenissen naar Santa Tecla gingen en dat jullie daar besloten dat jullie het land gingen verlaten. Tijdens jullie persoonlijk onderhoud wordt de vraag gesteld wanneer jullie precies beslisten het land te verlaten. U geeft aan dat het eind juli/begin augustus was. U wordt gevraagd wanneer u de tickets kocht, waarop u aangeeft in juli. U wordt erop gewezen dat u dan toch al had beslist het land te verlaten voor augustus, als u in juli de tickets kocht. Daarop haalt u de reserveringspapieren van de tickets boven. Daarop staat vermeld dat u de tickets kocht op 11 juli 2019, wat wil zeggen voor de feiten van 22 juli zich afspeelden en dus voor u naar Santa Tecla vertrok. U wordt hier meermaals op gewezen maar lijkt zo in de war door uw eigen verklaringen dat u er op geen enkel moment in slaagt een duidelijke reden te geven over waarom er 11 juli op de reserveringspapieren staat, maar u er bij blijft dat jullie de tickets kochten na wat jullie overkwam (CGVS 1921555, p.10, p.18). Ook uw partner wordt dezelfde vraag gesteld en zij geeft initieel aan dat jullie de tickets begin augustus kochten. Ook zij wordt geconfronteerd met de datum op de reserveringspapieren en reageert door te zeggen dat ze zich de datum niet herinnert. Ze wordt erop gewezen dat de datum zwart op wit op de papieren staat en zegt dat ze zich van datum had vergist. Ook zij blijft erbij dat jullie de tickets kochten na wat jullie is overkomen wat de door jullie geschetste tijdlijn ondermijnt (CGVS 1921555, p.9).”*

Verzoekers' betoog dat ze in de war waren geweest over de datum en het, integendeel, heel logisch is dat ze op 11 juli hun ticket besteld hebben gezien de bedreiging die ze net hadden ontvangen, overtuigt niet. Uit hun verklaringen blijkt duidelijk dat ze na de feiten van 22 juli besloten het land te verlaten. Dat ze reeds op 11 juli hun tickets besteld hadden, ondermijnt wel degelijk de door hen geschetste tijdlijn. Verder geeft verzoeker aan dat ze met de auto van zijn opa de vliegtickets ging kopen, terwijl verzoekster op haar beurt verklaart dat ze samen met haar tante langs vaderskant in haar auto de tickets ging kopen die 11de juli (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.16; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.14-15). De vaststelling dat de verklaringen van verzoeker ook hier dermate verschillend zijn, tast wederom de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas aan.

Terzijde merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers hun paspoorten reeds hebben aangevraagd op 7 maart 2019, wat het vermoeden doet rijzen dat ze al eerder plannen hadden om het land te verlaten: *“Zelf zegt u dat het was omdat jullie een reis naar Guatemala planden. U wordt erop gewezen dat u daarvoor geen paspoort nodig hebt en dat u als Salvadoraan met uw DUI naar Guatemala kan reizen. U zegt dat u er één nodig had voor uw dochter omdat zij nog geen DUI heeft. Er wordt u gezegd dat u dan toch gewoon een paspoort voor uw dochter kon aanvragen en zelf met uw DUI kon gaan. U geeft aan dat u dat niet wist. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u eerder al in Guatemala geweest was dus dat u dat dan toch wist, herhaalt u dat u het niet wist en dat het de eerste keer was dat uw dochter meeding (CGVS 1921553, p.9-10). Evenmin komen uw verklaringen hierover overeen met die van uw partner. Zij zegt immers dat jullie een paspoort hadden aangevraagd omdat jullie eerst het plan hadden om met het vliegtuig naar Guatemala te gaan omdat dat comfortabeler zou zijn dan over land te reizen. Zij geeft aan dat de prijzen toen gestegen zijn en dat jullie daarop beslisten om toch binnen El Salvador op reis te gaan (CGVS 1921555, p.8). Zelf hebt u echter in het geheel niets vermeld*

over deze geplande vliegreis. Bovendien is het ook twijfelachtig dat u plannen zou hebben om met het vliegtuig te gaan gezien de hoge prijs van vliegtickets, zeker in verhouding tot jullie beperkte budget.” De argumentatie in het verzoekschrift dat het geloofwaardig is dat ze voor de zekerheid toch een paspoort hebben aangevraagd, te meer een paspoortaanvraag in El Salvador weinig moeite kost, doet hier geen afbreuk aan.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers er niet in slagen om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas, is er geen nood naar een onderzoek wat betreft de in El Salvador voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De aangaande argumenten zijn hier dan ook niet dienstig.

4.5. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door Barrio 18 niet geloofwaardig. Hieruit blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat ze een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor ze identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat ze na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 1 februari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers' betoog dat de informatie achterhaald is, is dan niet langer dienstig.

4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

Een verder onderzoek naar de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet dringt zich niet langer op, aangezien voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politoneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1,

2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES